

Μνήμη νεκρών.

Γράφει ο Παναγιώτης Κωστόπουλος, Ιδιωτικός υπάλληλος.

Πριν λίγες ημέρες ήταν η επέτειος θανάτου του Ζακ Κωστόπουλου. Ο τρόπος που πέθανε είναι γνωστός, όπως και η συζήτηση γύρω απ' αυτόν. Ο Ζακ ηρωοποιήθηκε από την αριστερά, όχι επειδή πέθανε άδικα, αλλά επειδή «έπρεπε» να καταλογιστεί ως ένας ακόμα νεκρός – σύμβολο της αριστεράς στον ατέρμονο αγώνα της για πολιτική εκμετάλλευση. Αυτό αποδεικνύεται εύκολα αν θελήσουμε να δούμε την επιλεκτική ευαισθησία που επιδεικνύει αυτός ο πολιτικός χώρος για αδικοχαμένους νεκρούς. Αν και θεωρώ περιττή την αναφορά σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, θα κάνω μια εξαίρεση. Στην πορεία για τον Ζακ Κωστόπουλο, κάποια «παλληκάρια» θεώρησαν σωστό να βεβηλώσουν το μνημείο των νεκρών της Marfin, δικαιώνοντας έτσι τους ομοϊδεάτες τους που είχαν κάψει ζωντανές 3 + 1 αθώες ψυχές. Αυτοί προφανώς δεν συμπεριλαμβάνονται στους αδικοχαμένους....

Στις 21 του τρέχοντος, συμπληρώθηκαν 64 χρόνια από τον απαγχονισμό τριών ηρώων αγωνιστών της Ε.Ο.Κ.Α. Του Στέλιου Μαυρομάτη, 23 ετών, του Μιχαήλ Κουτσόφτα, 22 ετών και του Ανδρέα Παναγίδη, 22 ετών. Κάθε φορά που διαβάζω τα γράμματα που άφησαν στους δικούς τους λίγο πριν την αγχόνη, με κατακλύζουν οι ίδιες σκέψεις και τα ίδια συναισθήματα. Γράμματα που γράφτηκαν λίγες ώρες πριν το ικρίωμα, γεμάτα από αγάπη για τον Θεό και την πατρίδα. Λόγια γεμάτα ηρωισμό και ελευθεροφροσύνη. Κατηχητόπουλα που διδάχτηκαν τον λόγο για να ζεις και τον τρόπο για να

πεθαίνεις. Αμούστακα παιδιά που άφησαν την βολή τους για «να πάρουν μια ανηφοριά, να βρουν τα σκαλοπάτια που παν στη λευτεριά».

Αν θέλετε να διδαχτείτε από αυτά τα παιδιά, καθώς και από τα άλλα ανταρτόπουλα της Ε.Ο.Κ.Α, τα οποία υπό την καθοδήγηση του Γρίβα ταπείνωσαν μια αυτοκρατορία, δεν έχετε παρά να διαβάσετε το βιβλίο του Σπύρου Παπαγεωργίου, «Δια χειρός ηρώων» (εκδ. Κ.Επιφάνιου, Λευκωσία, 1979). Διαβάζοντας το βιβλίο, κάθε σελίδα θα γίνει ποταμός δακρύων, τα οποία θα ενωθούν με αυτά των συγγενών των αγωνιστών που ένοιωθαν παρηγοριά για τον θάνατο των δικών τους ανθρώπων, από την παλικαρίσια, μέχρι το τέλος, στάση τους και την θυσία τους.

Υπάρχουν διαφορετικά παραδείγματα ζωής για έναν νέο άνθρωπο. Υπάρχει το παράδειγμα των νεαρών αγωνιστών της Ε.Ο.Κ.Α. και το παράδειγμα μια αποπροσανατολισμένης νεολαίας. Μιας νεολαίας η οποία επιθυμεί την διάλυση της κοινωνίας προς όφελος του ατόμου. Επιδιώκει την κατάργηση των εθνών. Αναδεικνύει τις ανώμαλες ορέξεις κάθε αρρωστημένου ατόμου. Ξαναδιδάσκει τον θάνατο του Θεού. Σιγοντάρει την ισλαμοποίηση της Ελλάδας και στοχεύει στην «απελευθέρωση του αντάρτη Δημήτρη Κουφοντίνα».

**Το άρθρο δημοσιεύτηκε την Πέμπτη 24/09/20 στην εφημερίδα
“Δημοκρατία”.**

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>